अथ दशमोऽनुवाकः।

नवमे वपापुरोडाशस्विष्टकृतां याज्या उक्ताः। अथ दशमे मनोतास्तुक्तमभिधीयते। कल्पः। यदा जानाति मनोतार्थे हविषोऽवदीयमानस्यानुब्रूहीति। तदा मैत्रावरुणो मनोतामन्वाह त्वꣳ ह्यग्ने प्रथम इति। पाठस्तु। तत्र प्रथमामृचमाह। "त्वꣳ ह्यग्ने प्रथमो मनोता। अस्या धियो अभवो दस्म होता। त्वꣳसी वृषन्नकृणोर्दुष्टरीतु। सहो विश्वस्मै सहसे सहध्यै" इति। हे 'अग्ने', 'प्रथमः' मुख्यः, 'त्वं हि' त्वमेव, 'मनोता' मनसा उता रक्षिता सर्वैर्देवैः प्रार्थिता देवता, हे 'दस्म' दंसयितः, कर्म्मकुशल, 'अस्या धियः' कर्म्मानुष्ठानविषयाया एतस्या अस्मद्बुद्धेः, अनुमारेण 'होता', त्वमेव 'अभवः'। हे 'वृषन्' कामानां वर्षितः, 'त्वꣳसी' त्वमेव, 'दुष्टरीतु' दुस्तरमिदं जगत्, 'अकृणोः' यागद्वारेण करोषि। 'विश्वस्मै सहसे', सर्व्वस्मादपि बलात् 'सहः' अधिकं बलं, त्वमेवासीति शेषः। किमर्थं 'सहध्यै' शत्रूनभिभवितुं॥

अथ द्वितीयामृचमाह। "अधा होता न्यसीदो यजीयान्। इडस्पद इषयन्नीड्यः सन्। तं त्वा नरः प्रथमं देवयन्तः। महो राये चितयन्तो अनुग्मन्" इति। 'अधा', इत्यानन्तर्य्यार्थः, हे अग्ने त्वमेव 'इषयन्' इषमन्नं सर्व्वस्य कुर्व्वन्, 'ईड्यः' स्तुत्यः, 'सन्', 'यजीयान्' यष्टृतमः, 'होता', भूत्वा 'इडस्पदे' अन्नस्य प्रापके यागस्थाने, 'न्यसीदः' नियमेनोपविष्टवानसि, 'नरः' मनुष्याः, ऋत्विग् यजमानाः, 'देवयन्तः' देवा-